bodu 3. a 4. zem. zák. mor. z 12. března 1890 č. 53 pozírati na dobu, po kterou byl st-l ve voj. službě, jako na dobu skutečné služby školské a že jest tudíž splněn u st-le předpoklad pro jmenování def. učitelem ad personam ve smyslu § 3 zem. zák. mor. č. 48/1914 již od 1. prosince 1919, jak o to st-l žádal v řízení správním. S námitkou tou se žal. úřad nevyrovnal vůbec, což zakládá podstatnou vadu řízení. — — —

Č. 8034.

Učitelstvo: * Ustanovením odst. 2 § 1 zák. č. 205/19 o vyloučení z úřadu učitelského není dotčeno ustanovení § 26 lit. d) obec. zák. trest., pokud se týká ztráty úřadu učitelského.

(Nález ze dne 13. června 1929 č. 10.677.)

Věc: Antonín K. v K. (adv. Dr. Theodor Bartošek z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o propuštění ze služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Min. škol. rozhodlo nař. výnosem takto: Rozsudkem kraj. soudu v M. O. z 29. října 1926 byl Ant. K., zatímní učitel v K., uznán vinným zločinu podle § 15 čís. 3 a přečinu podle § 18 čís. 1—3 zák. čís. 50/23, kterýžto rozsudek nabyl nálezem nejv. soudu z 27. října 1926 moci práva. Zřetelem k § 26 lit. d trest. zák. a § 125 zák. z 28. července 1917 č. 319 ř. z., jakož i k ustanovení § 17 zák. čís. 104/26 jste propuštěn dnem doručení tohoto dekretu ze školní služby.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami :

Podle § 26 list. d. všeob. zák. trest. nastává ztráta veřejného, tedy i učitelského úřadu a nezpůsobilost k jeho novému dosažení každým pravoplatným odsouzením pro zločin. Předpisem § 17 zák. z 24. června 1926 č. 104 Sb. bylo pro učitelstvo obecných a občanských škol uvedeno v platnost mezi jiným i ustanovení § 125 služ. pragmatiky učitelstva stát. středních a nižších učelišť z 28. července 1917 č. 319 ř. z., podle kteréhož, byl-li proti učiteli vydán trestní soudní rozsudek, který podle platných zákonných předpisů má bezprostředně za následek ztrátu úřadu, sluší bez dalšího řízení adm. pořadem nařídíti propuštění učitele.

Po rozumu uvedených norem tudíž odsouzení pro zločin samo o sobě způsobuje ztrátu úřadu učitele veř. školy národní, jakýmž byl st-l, a propuštění učitele bez nějakého řízení vysloví příslušná školská instance adm., v konkretním případu, v němž jde — jak nesporno — o působnost ve věci menšinových škol národních, podle prvého odstavce bodu 3 § 2, dále prvého odstavce § 38 zák. čís. 292/20 min. škol. jakožto instance jediná. Po stránkách uvedených žádným pozdějším právním předpisem změna nenastala. Zejména nestalo se tak — stran vytčeného důvodu ztráty učitelského úřadu — ustanovením § 1 zák. z 10. dubna 1919 č. 205 Sb., »jímž se mění § 48 říš. zák. o školách obecných«, kterýžto § 1 praví, že služba na školách veř. jest úřadem veřejným, jehož dosáhnouti může bez rozdílu každý státní občan, nehledíc k tomu, zdali

a ke kterému vyznání přísluší, prokáže-li k úřadu tomu náležitou způsobilost; vyloučení z úřadu učitelského jsou ti, kteří odsouzením soudu trestního jsou vyloučeni z volitelnosti do zastupitelstva obecního. Jeť z textace tohoto ustanovení zřejmo, že upravuje toliko způsobilost pro nabytí učitelského úřadu, tedy nemění předpoklady ztráty učitelského úřadu následkem odsouzení pro zločin, vyslovené normami staršími, kteréžto nazírání zřejmě podporuje i znění § 48 zák. ze 14. května 1869 č. 69 ř. z., — jenž toliko byl změněn zákonem č. 205/19, jak v nadpisu tohoto jest výslovně uvedeno, — kterýžto § 48 jedná jedině o tom, kdo může býti za školského funkcionáře ustanoven.

Proto jest bezdůvodnou stížnost, 1. pokud namítá, že kompetentní k vydání propouštěcího výroku byla jedině zšr, neboť podle toho, co bylo dovozeno ze stavu zák., bylo kompetentním jedině žal. min.; 2. pokud namítá, že slušelo na konkretní případ použíti § 1 zák. čís. 205/19 a uznati, že st-l, ježto zůstal volitelným do obec. zastupitelstva, když nebyl odsouzen pro čin spáchaný z nízkých a nečestných pohnůtek a trestní soud ani ztrátu toho vol. práva nevyslovil (zák. č. 75/19, § 3 č. 4, zák. č. 163/20 a č. 253/22) neboť, jak svrchu dovozeno, nelze v daném případu použíti zák. č. 205/19; i 3. pokud namítá, že prý úřad opomenul před vydáním propouštějícího výroku vyslechnouti st-le k zjištění, byl-li odsouzen pro čin, spáchaný z pohnůtek nízkých nebo nečestných a pozbyl-li uvedeného práva volitelnosti, neboť jde tu o okolnosti nerozhodné, a nějaký předchozí výslech zúčastněného není vůbec předepsán.

č. 8035.

Honební právo. — Samospráva obecní (Slovensko) : Pronájem honebního práva dražbou není neplatný ve smyslu § 57 zák. čl. XXII : 1886 již proto, že hon. právo bylo vydraženo obvodním notářem jako zmocněncem osoby jiné.

(Nález ze dne 13. června 1929 č. 12.047.)

Věc: Eduard Š. v Č. proti župnímu úřadu v Bratislavě o polovné právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Župní úřad v Bratislavě neschválil nař. rozhodnutím pronájemní smlouvu o polovném právu, kterou uzavřeli na dobu od 1. února 1927 do 31. ledna 1933 za roční pronájemné 1700 Kč s jedné strany obec R. a s druhé strany Eduard Š. a to ve smyslu zák. čl. XX : 1883 z ohledů polovnopolicejních a na osobu pronajatele; současně poukázal žup. úřad obecní zastupitelstvo, aby dalo zmíněné polovné právo znovu do pronájmu na dobu svrchu zmíněnou a to z těchto důvodů : »Ve smyslu § 57 zák. čl. XXII : 1886 a na základě vyvinuté praxe nemohou býti obecní starosta a notář pronájemníky obecního majetku, tedy ani polovného práva. Poněvadž v tomto případě jménem shora jmenovaného pronájemníka licitoval obvodní notář, bylo na základě cit. § řízení protizákonné, následkem čehož bylo třeba disponovati ve směru hořejším«.